

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

12 юли 1973 година*

„Помощи за преобразуване на минни региони”

По дело 70-72

Комисията на Европейските общности, за която се явява нейният правен съветник, г-н Jochen Thiesing, в качеството на представител, със съдебен адрес в Люксембург при своя правен съветник г-н Pierre Lamougeux, 4, Boulevard Royal,

ищец,

срещу

Федерална република Германия, за която се явява г-н Martin Seidel, „Regierungsdirektor” във федералното министерство на икономиката, в качеството на представител, със съдебен адрес в Люксембург, в канцеларията на Посолството на Федерална република Германия, 3, Boulevard Royal,

ответник,

с предмет констатиране на незачитането, от страна на Федерална република Германия, на Решението на Комисията от 17 февруари 1971 г. относно помощите, предоставени по силата на член 32 от Закона относно адаптирането и оздравяването на германските каменовъглени мини и на минните региони,

СЪДЪТ,

в състав: г-н R. Lecourt, председател, г-н R. Monaco и г-н P. Pescatore (докладчик), Председатели на състав, г-н A. M. Donner, г-н J. Mertens de Wilmars, г-н H. Kutscher, г-н C. Ô Dâlaigh, г-н M. Sarensen и г-н A. J. Mackenzie Stuart, съдии,

генерален адвокат: г-н H. Mayras,

секретар: г-н A. Van Houtte,

постанови настоящото

Решение

1. С искова молба, депозирана при секретаря на Съда на 2 октомври 1972 г., Комисията е сезирала Съда, по силата на член 93, параграф 2 от Договора за ЕИО с искане за констатиране:

1) на незачитане от страна на Федерална република Германия, на решението на Комисията от 17 февруари 1971 г. относно помощите, предоставени по смисъла на

* Език на производството: немски.

член 32 от Закона от 15 май 1968 г. относно адаптирането и оздравяването на германските минни региони (наречен „KOHLEGESETZ“, BUNDESGESETZBLATT 1968 г., I, стр. 365), удължен с член 9 от Закона от 18 август 1969 г. относно предоставянето на субсидии за инвестиране, и който изменя някои разпоредби относно фискалния режим и схемата на държаните субсидии (наречан „STEUERANDERUNGSGESETZ 1969“, BUNDESGESETZBLATT 1969, I, P. 1211);

2) задължението на Федерална република Германия да изисква от бенефициентите възстановяване на някои държавни субсидии, предоставени при незачитането на посоченото решение.

По предмета на спора

2. Член 32 от Закона от 15 май 1968 г. (KOHLEGESETZ) е открил възможността за предоставяне, за определен период от време, на помощи под формата на намаления на данъци с цел насърчаване на някои инвестиции, които да подобрят икономическата структура на регионите на Германия, засегнати от въгледобивната криза;

След като проектът на този закон е бил редовно нотифициран на Комисията, на 15 юни 1967 г. Комисията заявява, че няма възражения, които да изтъкне.

3. С член 9 от Закона от 18 август 1969 г. (STEUERANDERUNGSGESETZ), последствията от параграф 32 от Закона от 15 май 1968 г. са били удължени за период от две години, в следствие на изменение, предложено от комитет на Bundestag и прието от него на 18 юни 1969 г. и одобрено след това на 10 юли от Bundesrat.

Този факт е бил нотифициран от правителството на Федерална република Германия на Комисията на 16 юли 1969 г.

Ако това правителство е закъсняло с изпълнение на задължението за информиране, наложено на държавите-членки с параграф 3, първо изречение от член 93, Комисията от своя страна, не е използвала правомощията, които Ж предоставят изречения 2 и 3 от същия параграф, а се е ограничила, в съобщение от 1 август 1969 г. да формулира забележки и да поиска по-подробна информация.

При тези обстоятелства, законодателната разпоредба, гласувана от Парламента е можело да влезе в сила след обнародването на Закона на 18 август 1969 г.

С вербална нота от 1 октомври 1969 г., германското правителство е представило пред Комисията няколко обобщени обяснения относно условията, при които законът за изменение е бил гласуван.

4. Единствено с писмо от 30 юли 1970 г. Комисията е отправила към германското правителство покана за доброволно изпълнение по смисъла на член 93, параграф 2 от Договора, като освен това отправя искане към него да не взема повече решения

относно предоставянето на помощи на територията на Land de Rhénanie-du-Nord-Westphalie, считано от 1 декември 1970 г.

5. В *Официален вестник* от 14 август 1970 г. Комисията е публикувала съобщение, което приканва всички заинтересовани страни, различни от държавите-членки, доброволно да Ж представят възраженията си относно удължаването на срока за предоставяне на въпросните инвестиционни субсидии.

Съгласно становището на Комисията, тази нотификация ще има последствие върху лицата, към които е адресирана, считано от 20 август 1970 г.

6. На 17 февруари 1971 г. Комисията е взела решението за чието незачитане е отправен упрек към Федерална република Германия, и което е влязло в сила на 24 февруари 1971 г, по силата на нотифицирането му на германското правителство.

Член 1 от това решение предвижда, че „Федерална република Германия взема незабавно всички мерки, които са необходими за прекратяване, в минните региони на Land de Rhénanie-du-Nord-Westphalie, на неселективното предоставяне на инвестиционните субсидии, предвидени по член 32, параграф 1 от Закона относно адаптирането и оздравяването на германските каменовъглени мини и на минните региони (KOHLEGESETZ), изменен с член 9 от Закона от 18 август 1969 г. (STEUERANDERUNGSGESETZ)“.

7. В последствие, Комисията е започнала преговори с германското правителство с цел да бъдат определени критериите за „селективното предоставяне” на държавни субсидии, така че да се даде възможност на ответника да изпълни задълженията, които произтичат от Решението от 17 февруари 1971 г.

Ако тези преговори е можело да доведат до решение на проблема с общо споразумение, що се отнася до областта на териториално прилагане на решението, то случаят с неговото прилагане от страна на германските власти е различен.

При прилагането на Решението от 17 февруари 1971 г., са прилагани и преходни разпоредби, които Комисията счита за неизпълнение на задълженията, което произтича от упоменатото решение.

По допустимостта

8. Федерална република Германия оспорва допустимостта на жалбата, подадена в съответствие с член 93, параграф 2, алинея 1, поради факта, че Решението на Комисията от 17 февруари 1971 г., противно на формално изискване по Договора, не съдържа индикация за срока, но отправя искане за „незабавно” прекратяване на критикуваната схема за помощи.

Определянето на един такъв срок, съгласно изричното предписание на член 93, параграф 2, би било условието за представяне на жалба съгласно специалните начини, посочени във въпросната разпоредба.

9. Това изключение засяга всъщност не допустимостта на жалбата, а валидността на решението от 17 февруари 1971 г. Следователно този довод за недопустимост трябва да бъде отхвърлен.

10. На второ място, ответникът пледира по-специално срещу недопустимостта на втората точка от жалбата, по смисъла на която той е бил длъжен да изиска от бенефициентите възстановяването, в определен срок, на държавните субсидии, предоставени след вземането на Решението от 17 февруари 1971 г.

Съгласно ответникът, е резултат от член 171 от Договора това, че, в рамките на иск, насочен срещу дадена държава-членка, Съдът на Европейските общности трябва да се ограничи до констатиране на неизпълнението на задълженията без да може да осъди държавата-членка да приеме определените разпоредби.

Всъщност, единствено засегнатата държава-членка има право да взема решение за мерките, които съдържат изпълнението на съдебното решение, с цел да се премахнат последствията от нейното неизпълнение.

11. По смисъла на член 93, параграф 2, алинея 2, „ако държавата не се съобрази с това решение в определения срок, Комисията ... може директно да сезира Съда...”.

12. Точката от въпросното заключение констатира, че ответникът, като не е изискал от бенефициентите възстановяването на помощите, които са били надлежно получени, няма да бъде в съответствие със задължението, което произтича за него от Решението от 17 февруари 1971 г.

13. Едно такова искане е допустимо, при условие че Комисията е компетентна, когато тя констатира несъвместимостта на дадена помощ с общия пазар, за да вземе решение дали заинтересованата държава трябва да го анулира или да го измени.

Това анулиране или изменение, за да имат благоприятен ефект, може да съдържат задължението да се изиска възстановяването на получените помощи при нарушаване на Договора, така че при липсата на мерки за възстановяване, Комисията може да сезира Съда.

Освен това, запитване на Комисията, в рамките на производството по членове 169-171, които имат за цел да констатират, че като не взема определените мерки, дадена държава-членка не е изпълнила задълженията, които има по силата на Договора, също така ще бъде допустимо.

Всъщност, тъй като целта на Договора е да се достигне до ефективното премахване на неизпълнението на задълженията и на техните бъдещи и минали последици, на

органите на Общността, които имат за цел да гарантират спазването на Договора, е отредено да определя мярката, в която задължението на засегнатата държава-членка може евентуално да бъде конкретизирано в мотивирани становища или решения, постановени по силата съответно на член 169 и член 93, параграф 2, както и исковете, отправени пред Съда; този метод трябва следователно да бъде отхвърлен.

По същество

14. Неизпълнението на задълженията, за което се упреква Федерална република Германия се състои във факта, че продължава да предоставя, по силата на Закона за изменение от 18 август 1969 г., инвестиционни субсидии на региона на Land de Rhénanie-du-Nord-Westphalie, който вече не се квалифицира за получаване на помощи, предвидени със Закона от 15 май 1968 г.

15. По време на съдебното производство, Комисията се позовава на различни дати, които могат да определят последствието от забраната на предоставянето на тези помощи.

16. В призовката за доброволно изпълнение, адресирана до германското правителство, Комисията отправя искане към него да „се погрижи новите решения, които имат за цел предоставянето на помощи съгласно параграф 32 от Закона за възледобивната промишленост в Land de Rhénanie-du-Nord-Westphalie да не бъдат в сила след 1 декември 1970 г.”

Междувременно, Комисията не изглежда, че е настоявала за спазването на този срок.

17. От друга страна, тя смята да извлече правни последици от съобщението, публикувано в *Официален вестник* от 14 август 1970 г. в смисъл, че считано от датата, на която това съобщение е можело да бъде сведено до знанието на заинтересованите страни, последните не биха могли вече да предявят законен интерес при поддържането на правните разпоредби, съгласно които се предоставя или удължава режима, предмет на спора

С цел да се определи въздействието на Решението от 17 февруари 1971 г. във времето, е уместно този въпрос да се разгледа предварително.

18. Съобщението, публикувано в *Официален вестник* от 14 август 1970 г. съдържа на първо място информация за това, че Комисията е започнала съдебно производство, предвидено в член 93, параграф 2, първо изречение от Договора за ЕИО срещу въпросния режим на предоставяне на помощи, тъй като „предоставяне, което не се разграничава от тези инвестиционни субсидии във всички минни региони от областта Land de Rhénanie-du-Nord-Westphalie повече не може да бъде считано за съвместимо с общия пазар”.

На второ място, съобщението приканва всички заинтересовани страни да представят пред Комисията своите съображения относно удължаването на срока за предоставяне на въпросните инвестиционни субсидии.

19. Съгласно член 93, параграф 2, първо изречение, това съобщение има за цел по-специално да получи от страна на заинтересованите страни, цялата информация, необходима за предоставяне на допълнителна информация на Комисията при нейните бъдещи действия.

Като се вземе предвид това предназначение и, освен това, предимно обобщаващия характер на термините, използвани за описание и охарактеризиране на засегнатия режим на помощите, невъзможно е да се направи заключение за последствията от това съобщение върху правата на отделните лица, по смисъла изискван от страна на Комисията.

Следователно, тази дата не трябва да се взема предвид, за да се определи въздействието на Решението от 17 февруари 1971 г., чиито данни представляват, от този момент нататък, единствения фактор, който да се вземе предвид, за да се съди за неизпълнението на задълженията от страна на Федерална република Германия.

20. По смисъла на член 93, параграф 2, ако Комисията констатира, че една помощ, предоставена от дадена държава не е в съответствие с общия пазар, тя решава, че заинтересованата държава „трябва да я премахне или да я измени”.

За разлика от параграф 3 от същия член, чиято система предполага за Комисията, правомощието да взема, в случай на необходимост, незабавни и временни мерки, решенията, взети по смисъла на член 93, параграф 2 могат да имат пълен ефект, само при условие че Комисията посочи на засегнатата държава-членка елементите на помощта, които са признати за несъвместими с Договора и подлежат, от този момент нататък, на премахване или изменение.

21. В това отношение от диспозитива на Решението от 17 февруари 1971 г. следва, че Комисията изисква от Федерална република Германия да вземе всички мерки, които са необходими, за да се сложи край, в минните региони на Land de Rhénanie-du-Nord-Westphalie, на неселективното предоставяне на инвестиционни субсидии, без да се уточняват времето и критериите, на базата на които ответникът е трябвало да премахне или да измени въпросните помощи.

Индикации, които са резултат от преамбюла на решението и предхождащите го обстоятелства, позволяват да се признае освен това, че критерият за разграничаване е трябвало да има териториален характер, в смисъл, че удължаването на режима за предоставяне на помощи може да бъде от полза само в някои региони, които са по-засегнати от възгледобивната криза.

22. Желаните уточнения що се отнася до териториалния обхват на Решението от 17 февруари 1971 г., са били изработени по време на последващата работа на Комисията, след изготвянето на това решение с представители на германското правителство.

Единствено в Съобщение от 16 декември 1971 г. Комисията е определила критериите за териториално разграничаване за получаването на помощи, като установява някои параметри от икономическия характер, които могат да послужат за тази цел, и като изброяват териториалните окръзи в рамките, на които продължаващото предоставяне на инвестиционни субсидии, може да бъде сметено за съответстващо на Договора.

Окончателният списък на тези окръзи, по-подробен от този, посочен в Съобщението от 16 декември 1971 г., се появява единствено в заключенията на първоначалното искане.

23. Следователно изглежда, че поради липса на достатъчни индикации за един от основните елементи на решението, взето по смисъла на член 93, параграф 2, предметът на задължението, което е наложено на Федерална република Германия е неопределено до момента, в който, в следствие на общата работа с представители на германското правителство, Комисията е била в състояние да посочи на това правителство, с достатъчна точност, какво може да бъде приложно поле на помощите, предвидени в закона, който удължава Закона от 15 май 1968 г., и които са били съответно окръзите, в рамките на които това удължаване не може да се прилага.

Не могат да бъдат упрекнати германските власти, че при наличието на несигурност по един от основните аспекти на забраната, постановена от Комисията, приела разпоредбите, които са необходими, за да се вземат предвид законните интереси на инвеститорите, които оперират в рамките на областите, които трябва да бъдат в последствие изключени от правото да се ползват от въпросните помощи.

24. Следователно, искането трябва да бъде отхвърлено.

По съдебните разноски

25. По смисъла на член 69, параграф 2 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски.

Ищецът е загубил делото.

По изложените съображения,

като взе предвид процесуалните документи;

след като изслуша доклада на докладчика;

след като изслуша пледоариите на страните;

след като изслуша заключенията на генералният адвокат;

като взе предвид Договора за създаване на Европейската икономическа общност, и по-специално членове 93, 169 и 171 от него;

като взе предвид Протокола относно Статута на Съда на ЕИО;

като взе предвид Процедурния правилник на Съда на Европейските общности,

Съдът,

като отхвърля всички други по-общи или противоположни заключения, реши:

1) Отхвърля иска.

2) Ищецът се осъжда да заплати съдебните разноски.

Подписи

Произнесено на открито съдебно заседание в Люксембург на 12 юли 1973 година.

Подписи